

VERWACHTING

MICHAEL ROBOTHAM BIJ UITGEVERIJ CARGO

De verdenking
Het verlies
Nachtboot
Gebroken
Vuurvast
Boetedoening
De afrekening
Zeg dat het je spijt
Door mijn ogen
Leven of dood
Sluit je ogen

Michael Robotham

Verwachting

Vertaald door Ludo Diercksens

2017

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2017 Bookwrite Pty

Copyright Nederlandse vertaling © 2017 Ludo Diercksens

Oorspronkelijke titel *The Secrets She Keeps*

Oorspronkelijke uitgever Sphere, Londen

Omslagontwerp Wil Immink Design

Omslagillustratie © iStock

Foto auteur Stefan Erhard/Literaturtest

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 8900 9

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Voor Sara en Mark

Ik ben gekwetst, gekwetst en onvoorstelbaar vernederd, want ik zie het koren rijpen, de bronnen die maar water blijven geven, de schapen die honderden lammeren baren, evenals de teven, het is alsof het hele land me zijn zacht slapende welpen wil laten zien, terwijl ik hier twee mokerslagen voel op de plaats van de lippen van mijn kindje.

Federico Garcia Lorca, *Yerma*

DEEL EEN

AGATHA

Ik ben niet de belangrijkste persoon in dit verhaal. Die eer gaat uit naar Meg, die met Jack getrouwd is en die samen de volmaakte ouders zijn van twee volmaakte kinderen, een jongen en een meisje, blond en blauwe ogen en zoeter dan zoet. Meg is opnieuw zwanger en ik kan mijn geluk niet op, want ik ben het ook.

Met mijn voorhoofd tegen de ruit gedrukt zoek ik in beide richtingen het trottoir af, zie de groenteman, de kapper en de modezaak. Meg is laat. Gewoonlijk heeft ze Lucy nu al bij de basisschool afgezet en Lachlan naar zijn dagopvang gebracht, en dan zit ze samen met haar vriendinnen bij het café op de hoek. Haar moederclubje spreekt daar elke vrijdagmorgen af, ze zitten daar dan buiten terwijl ze de kinderwagens op hun plek manoeuvreren, als chauffeurs hun voertuigen op het autodek van een veerboot. Eén magere cappuccino, twee chai lattes en een pot kruidenthee...

Er passeert een rode bus, die mij het zicht op het tegenovergelegen Barnes Green ontnemt. Als de bus voorbij is zie ik Meg aan het eind van de straat. Ze heeft haar stretchjeans aan, en een wijdvallende trui, en ze zeult een felgekleurde driewieler mee. Lachlan zal wel weer per se zelf naar de opvang hebben willen fietsen, waardoor ze later is. En hij is vast ook blijven staan kijken naar de eendjes, naar de fitnessles en naar de bejaarden die tai chi staan te doen en die zo langzaam bewegen dat ze net stop-motionpoppen lijken.

Zo bezien lijkt Meg niet zwanger. Pas als je haar van opzij ziet wordt de bolling een gave en ronde basketbal die elke dag weer wat lager hangt. Vorige week hoorde ik haar klagen over gezwollen enkels en een zere rug. Ik kan weten hoe ze zich voelt. Door mijn extra pondjes voelt de trap op lopen nu als een soort fitnessoefening, en mijn blaas is zo groot als een walnoot.

Ze kijkt naar links en naar rechts, steekt Church Road over en pre-

velt 'sorry' naar haar vriendinnen terwijl ze hen op beide wangen kust en kooswoordjes tegen hun baby's zegt. Mensen zeggen dat alle baby's lief zijn, en ik denk dat ze gelijk hebben. Ik heb in kinderwagens gekeken met Gollum-achtige wezentjes met hun uitpuilende ogen en twee plukken haar, en toch viel er altijd wel wat lief te vinden omdat ze zo fris en onschuldig zijn.

Ik moet de schappen bijvullen in het derde gangpad. Dit deel van de supermarkt is meestal goed om je snor te drukken, omdat meneer Patel het moeilijk heeft met de producten voor dameshygiëne. Hij zal de woorden 'tampons' of 'damesverband' niet in de mond nemen, hij noemt ze liever 'damesdingen' of wijst simpelweg op de dozen die ik moet uitpakken.

Ik werk vier dagen in de week, van 's ochtends vroeg tot drie uur, tenzij een van de andere parttimers ziek is. Ik vul vooral de schappen bij en prijs de producten. Van meneer Patel mag ik niet aan de kassa werken, volgens hem maak ik dingen stuk. *Dat is maar één keer voorkomen en dat was toen mijn schuld niet.*

Vanwege die naam, Patel, dacht ik dat hij een Pakistaan of Indiër was, maar hij bleek zo Welsh als iemand maar zijn kan, met een bos peenhaar en een gekortwiekt snorretje waardoor hij net het rossige liefdeskindje van Adolf Hitler lijkt.

Meneer Patel is niet echt dol op mij, en sinds ik zwanger ben is hij me liever kwijt dan rijk.

'Denk maar niet dat je zwangerschapsverlof krijgt. Je werkt niet fulltime.'

'Ik reken nergens op.'

'En naar de dokter ga je maar in je eigen tijd.'

'Natuurlijk.'

'En als je geen dozen meer kunt tillen moet je maar stoppen met werken.'

'Ik kan prima dozen tillen.'

Meneer Patel heeft thuis zelf een vrouw en vier kinderen, maar dat stemt hem niet echt milder over mijn zwangerschap. Volgens mij heeft hij het niet zo op vrouwen. Niet dat hij homo is. Toen ik net in de supermarkt begon kon hij zijn handen niet van me afhouden, hij greep toen elk excuus aan om in de opslagruimte, of als ik aan het dweilen was, tegen me op te rijden.

‘Oeps!’ zei hij dan terwijl hij zijn stijve tegen mijn dijen duwde. ‘Even de fiets parkeren!’

Smeerlap.

Ik loop terug naar mijn lorrie, pak de prijstang en zorg dat het bedrag goed staat ingesteld. Vorige week heb ik de verkeerde prijs op de erwten in blik gezet, en meneer Patel heeft toen acht pond van mijn salaris ingehouden.

‘Waar ben je mee bezig?’ blaft een stem. Meneer Patel is achter me opgedoken.

‘Tampons aan het bijvullen!’ stotter ik.

‘Je stond uit het raam te staren. Heb jij met je voorhoofd die vetvlek op de ruit gemaakt?’

‘Nee, meneer Patel.’

‘Betaal ik je soms om te dagdromen?’

‘Nee, meneer.’ Ik wijs naar het schap. ‘De Tampax Super Plus is op. Die met de inbrenghuls.’

Meneer Patel lijkt zich draaiëriger te voelen.

‘We kijken wel even in de opslag.’ Hij driuift af. ‘Er is gemorst in gangpad twee. Opdweilen graag.’

‘Ja, meneer Patel.’

‘Daarna mag je naar huis.’

‘Maar ik moet tot drie uur werken.’

‘Devyani neemt het wel van je over. Zij mag op de ladder klimmen.’

Wat hij bedoelt is dat zij niet zwanger is of hoogtevrees heeft, en dat ze hem zijn ‘fiets’ laat parkeren zonder dat ze hem feministisch de wind van voren geeft. Eigenlijk zou ik hem moeten aanklagen, maar ik vind deze baan leuk, hij geeft me een excuus om in Barnes te zijn, dichterbij Meg.

Achter in de opslag vul ik een emmer met heet water en schoonmaakmiddel en kies ik een mop uit die nog niet tot op de metalen houder is afgesleten. Gangpad twee ligt dichterbij de kassa’s. Vandaar heb ik goed zicht op het café en de tafeltjes buiten. Ik doe het rustig aan met het schoonmaken van de vloer, en ik blijf uit de buurt van meneer Patel. Meg en haar vriendinnen breken op. Kussen op wangen. Telefoons worden gecontroleerd. Baby’s in de kinderwagens en buggy’s gestopt. Meg maakt nog een laatste opmerking en lacht,

terwijl ze haar haar losschudt. Bijna onbewust doe ik hetzelfde met mijn haar. Het lukt niet. Dat heb je met krullen, die schud je niet los, die springen terug.

Jonathan, Megs kapper, waarschuwde me al dat haar model mij niet zou staan, maar ik wilde niet luisteren.

Meg staat buiten het café en tikt berichten op haar telefoon. Vast voor Jack. Ze hebben het over wat ze vanavond zullen eten, of ze maken plannen voor het weekend. Ik vind haar zwangerschapsjeans leuk. Ik wil er ook zo een – zo een met een elastieken taille. Ik vraag me af waar ze die gekocht heeft.

Ook al zie ik Meg bijna elke dag, ik heb maar één keer met haar gesproken. Ze vroeg of we nog Bran Flakes hadden, maar die waren uitverkocht. Ik wou dat ik haar had kunnen helpen. Ik wou dat ik door de plastic lamellen terug had kunnen komen met een pak Bran Flakes speciaal voor haar.

Dat was begin mei. Ik had toen al een vermoeden dat ze zwanger was. Kort daarop pakte ze een zwangerschapstest in het gangpad met gezondheidsproducten en werd mijn vermoeden bevestigd. Nu zitten we allebei in de laatste fase, met nog maar zes weken te gaan. Meg is mijn rolmodel geworden wat betreft huwelijk en moederschap, omdat ze alles zo makkelijk doet voorkomen. Om te beginnen is ze ontzettend knap. Ik durf te wedden dat ze net zo goed model had kunnen worden – niet zo'n anorexiatype van de catwalk, of de stoot op pagina drie van de tabloids, maar het volronde type, een soort buurmeisje; degenen die de advertenties doen voor wasmiddelen of huisverzekeringen en die altijd met een labrador over het gazon of langs het strand rennen.

Ik ben niet zo. Ik ben niet echt mooi, maar doorsnee ben ik ook niet. 'Geen bedreiging' is waarschijnlijk de beste omschrijving. Ik ben de minder aantrekkelijke vriendin die alle meisjes nodig hebben omdat ik niet in hun spotlights ga staan, omdat ik met hun klikjes genoeg neem (eten en vriendjes).

Het treurige aan detailhandel is dat mensen de vakkenvullers nooit zien staan. Ik ben net zo onzichtbaar als de dakloze in de portiek of de bedelaar die een kartonnen bord ophoudt. Soms vraagt iemand me iets, maar als ik antwoord geef word ik nooit aangekeken. Als er een

bomalarm zou zijn en iedereen in de supermarkt behalve ik zou zijn geëvacueerd, dan zou de politie vragen: ‘Heeft u nog iemand anders in de winkel gezien?’

‘Nee,’ zouden ze zeggen.

‘En de schappenvuller?’

‘Wie?’

‘Degene die de vakken bijvult.’

‘Ik heb niet zo goed op hem gelet.’

‘Het was een vrouw.’

‘Echt waar?’

Dat ben ik: onopgemerkt, niet gewaardeerd, een vakkenvuller.

Ik werp een blik naar buiten. Meg komt naar de supermarkt lopen. De deur gaat automatisch open. Ze neemt een plastic mandje en loopt door het eerste gangpad – fruit en groente. Als ze bij het einde is zal ze de bocht om komen en deze kant op lopen. Ik probeer haar te volgen en vang een glimp van haar op wanneer ze langs de pasta en de bliktomaten komt.

Ze komt mijn gangpad in. Ik schuif de emmer opzij en ga uit de weg, terwijl ik me afvraag of ik nonchalant op mijn mop moet leunen of die als een houten geweer moet aanleggen.

‘Pas op, de vloer is nat,’ zeg ik op een toon alsof ik het tegen een tweejarige heb.

Mijn stem verbaast haar. Ze mompelt een dankjewel en glipt langs, haar buik raakt bijna die van mij.

‘Wanneer ben je uitgerekend?’ vraag ik.

Meg stop en draait zich om. ‘Begin december.’ Ze ziet dat ik zwanger ben. ‘En jij?’

‘Hetzelfde.’

‘Welke dag?’ vraagt ze.

‘Op 5 december.’

‘Jongen of meisje?’

‘Ik weet het niet. En jij?’

‘Een jongen.’

Ze draagt de driewieler van Lachlan. ‘En je hebt er al een,’ zeg ik.

‘Twee,’ antwoordt ze.

‘Zo!’

Ik staar haar aan. Ik zeg tegen mezelf dat ik beter weg kan kijken. Ik staar naar mijn voeten, dan naar de emmer, de houdbare melk en de custardpoeder. Ik zou nog iets anders moeten zeggen. Ik kan niet denken.

Megs mandje is zwaar. ‘Nou, sterkte ermee.’

‘Jij ook,’ zeg ik.

En weg is ze, in de richting van de uitgang. Plotseling bedenk ik allemaal dingen die ik had kunnen zeggen. Ik had kunnen vragen waar ze zou gaan bevallen. Wat voor soort bevalling? Ik had iets over haar stretchbroek kunnen zeggen. Vragen waar ze die gekocht heeft.

Meg staat in de rij voor de kassa en bladert door de roddelbladen tot ze aan de beurt is. De nieuwe *Vogue* is net uit, maar ze kiest de *Tatler* en een nummer van *Private Eye*.

Meneer Patel begint haar boodschappen te scannen: eieren, melk, aardappels, mayonaise, rucola en parmezaan. Aan de hand van wat er in een boodschappenmandje zit kun je veel over iemand zeggen; de vegetariërs, veganisten, alcoholici, chocolaverslaafden, weight-watchers, dieetjunkies, kattenliefhebbers, hondenliefhebbers, stoffkikers, glutenintoleranten, of de mensen met roos, diabetes, vitamine-tekort, verstopping of ingegroeide teennagels.

Zo ben ik al veel over Meg te weten gekomen. Ik weet dat ze een voormalige vegetariër is, die weer rood vlees is gaan eten toen ze zwanger werd, vast vanwege het ijzer. Ze houdt van sauzen met tomaat, verse pasta, hüttenkäse, pure chocola en van die roomboterkoekjes in een blikje.

Ik heb eindelijk eens echt met haar kunnen praten. We hebben contact gelegd. We gaan vrienden worden, Meg en ik, en ik word net als zij. Ik zorg voor een heerlijk huishouden en zal mijn man gelukkig maken. We gaan naar yogales en wisselen recepten uit, en elke vrijdag spreken we af om met ons moederclubje koffie te drinken.

MEGHAN

Weer een vrijdag. Ik tel ze af, streep ze weg op de kalender, turf ze op de muur. Deze zwangerschap lijkt veel langer te duren dan de vorige twee. Je zou haast denken dat mijn lichaam zich tegen het idee verzet, alsof het per se wil weten waarom het niet is geraadpleegd.

Gisteravond dacht ik dat ik een hartaanval kreeg, maar het was gewoon brandend maagzuur. Die kipcurry was geen goed idee. Ik slikte een heel flesje Gaviscon, dat smaakt als vloeibaar krijt en waarvan je moet boeren als een vrachtwagenchauffeur. Als deze baby eruit komt lijkt hij op Andy Warhol.

Nu moet ik plassen. Ik had in het café moeten gaan, alleen leek het toen niet nodig. Mijn bekkenbodemspieren draaien overuren terwijl ik me door het park haast en een vloek slaak telkens wanneer Lachlans driewieler tegen mijn schenen slaat.

Wacht alsjeblieft met plassen. Wacht alsjeblieft met plassen.

Een fitnessclubje heeft de ene hoek van het park bezet. Ergens anders staan weer personal trainers over hun pupillen gebogen en zeggen hun meer push-ups of sit-ups te doen. Misschien neem ik er ook wel een als dit allemaal voorbij is. Jack maakt inmiddels vervelende grappen over mijn omvang. Hij weet best dat ik dit keer zwaarder ben omdat ik na Lachlan niet meer op mijn oude gewicht ben geweest.

Ik zou me niet schuldig moeten voelen. Zwangere vrouwen zouden chocola moeten kunnen eten, praktische pyjama's dragen en de liefde bedrijven met het licht uit. Niet dat we daar de afgelopen tijd veel van merken. Jack heeft me al weken niet aangeraakt. Volgens mij voelt hij een raar soort afkeer van vrijen met de vrouw die zijn kind draagt, alsof ik een soort maagdelijke Madonna ben die niet bezoedeld mag worden.

'Het komt niet doordat je dik bent,' zei hij een paar avonden geleden.

‘Ik ben niet dik, ik ben zwanger.’

‘Dat bedoelde ik natuurlijk ook.’

Ik maakte hem uit voor klootzak. Hij sprak me aan met ‘Meghan’. Dat doet hij als we ruzie hebben. Ik heb een pesthekel aan de lange vorm van mijn naam. Ik hou meer van Meg, dat heeft nog iets exotisch.

Jack en ik hebben eerder schermutselingen dan veldslagen. We zijn net diplomaten in de Koude Oorlog die beleefdheden uitwisselen terwijl ze in het geheim munitie verzamelen. Wanneer raken echtparen door hun gespreksstof heen, vraag ik me af. Wanneer verflauwt de passie? Wanneer worden de gesprekken afgestompt en saai? Wanneer krijgen de iPhones een plek op de eettafel? Wanneer gaan moederclubjes door naar het volgende niveau: niet langer alleen praten over hun baby’s, maar ook klagen over hun echtgenoten? Wanneer wordt een afgerichte vent een bewijs van liefde? Wanneer blijkt de afstand tussen de droomechtgenoot en de modelvrouw een reis van pool tot pool?

Wauw, goed materiaal. Ik zou het op moeten schrijven voor mijn blog.

Nee, dat kan ik niet maken. Toen ik met Jack trouwde heb ik me voorgenomen niet het soort vrouw te worden dat iets van hem probeert te maken wat hij niet is. Ik viel zomaar voor hem, zoals hij was, zo uit de verpakking, geen aanpassingen nodig. Ik ben gelukkig met mijn keuze en weiger mijn tijd te verspillen met nadenken over alternatieve levens.

Ons huwelijk is zeker niet slecht. Het is een partnerschap, een samenkomen van verwante karakters en zielen. Maar kijk je van dichterbij, dan worden de fouten zichtbaar, als een tere vaas die al een keer gevallen is en met lijm weer in elkaar is gezet. Niemand lijkt het in de gaten te hebben, maar ik zorg in gedachten heel goed voor die vaas, ik hoop dat er nog steeds genoeg water in zit en ik hou mezelf voor dat de hobbels van een midlifecrisis eigenlijk gewoon verkeersdrempels zijn: ze remmen ons af, zodat we de bloemen onderweg weer goed kunnen ruiken.

Het was niet ons plan om nog een kind te nemen. Dit is ons o jee-kindje, een ongelukje, niet voorzien, maar zeker ook niet ongewild – niet voor mij in ieder geval. We gingen er eindelijk eens een weekend

op uit, een vriend werd veertig en gaf een feestje. Mijn moeder bood aan op Lachlan en Lucy te passen. Jack en ik dronken allebei te veel. Dansten. Belandden in bed. 's Ochtends vreeën we. Jack was de condoms vergeten. We namen de gok. Waarom ook niet, als je bedenkt hoe vaak we een snelle wip hadden gewaagd, die dan meestal werd onderbroken door een 'Mama, ik heb dorst', of 'Mama, ik kan Konijnkje niet vinden' of 'Mama, ik heb in m'n bed geplast'.

Mijn eerdere zwangerschappen waren als militaire exercities; deze was letterlijk een schot in het duister.

'Als het een meisje is, noemen we haar Roulette,' zei Jack toen we enigszins van de schok waren bekomen.

'Mooi niet dat we haar Roulette gaan noemen.'

'Oké.'

Dit soort grappen volgde op de ruzies en verwijten, die nu voorbij zijn, maar die wel weer de kop zullen opsteken als Jack boos of gespannen is.

Hij is sportverslaggever voor een van de nieuwszenders, hij doet live verslag van de Premier League en een uitgebreide samenvatting van de doelpunten en hun makers. 's Zomers verslaat hij een mix van sporten, waaronder de Tour de France, maar nooit Wimbledon of de US Open. Zijn ster is rijzende, en dus steeds grotere wedstrijden, meer zendtijd en meer aanzien.

Jack vindt het heerlijk als hij herkend wordt. Meestal zijn het mensen die het vage idee hebben hem al eens ergens te zijn tegengekomen. 'Wie bent u toch?' vragen ze, en als ze ons dan onderbreken storten ze zich op Jack en negeren mij. Ik sta dan naar hun rug te kijken en wil eigenlijk zeggen: 'Hallo, ik ben de spek en bonen.' In plaats daarvan glimlach ik en gun ze hun moment.

Achteraf verontschuldigt Jack zich dan. Ik vind het geweldig dat hij ambitieus en succesvol is, maar af en toe zou ik willen dat hij ons wat meer van de joviale Jack gunt, de publieke figuur, dan van de gestreste versie die laat thuiskomt en weer vroeg de deur uit gaat.

'Als je nou weer eens aan het werk ging,' zei hij gisteravond – nog zo'n gevoelig punt. Het zit Jack dwars dat ik 'geen baan heb'. *Zijn woorden, niet de mijne.*

'En wie zorgt er dan voor de kinderen?' vroeg ik.

‘Andere vrouwen hebben ook een baan.’

‘Die hebben een nanny of een au pair.’

‘Lucy zit op school en Lachlan op de crèche.’

‘Halve dagen.’

‘En nu ben je weer zwanger.’

Ruzies over hetzelfde terrein waarbij we granaten vanuit tegenovergelegen loopgraven gooien.

‘Ik heb mijn blog,’ zeg ik.

‘Wat heb je daaraan?’

‘Die heeft vorige maand wel tweehonderd pond opgeleverd.’

‘Honderdachtenzestig,’ antwoordde hij. ‘Ik doe de administratie.’

‘Moet je eens zien hoeveel gratis spullen ik krijg opgestuurd. Kleren. Babyvoeding. Slabbetjes. Die nieuwe kinderwagen is top.’

‘Als je niet zwanger was hadden we ook geen kinderwagen nodig.’

Ik rolde met mijn ogen en gooide het over een andere boeg. ‘Als ik weer aan de slag ga zijn we mijn hele inkomen kwijt aan de opvang. En anders dan jij hou ik me niet aan kantooruren, Jack. Wanneer ben jij voor het laatst ’s nachts opgestaan omdat ze een nachtmerrie hadden of in hun bed hadden geplast?’

‘Je hebt gelijk,’ zei hij sarcastisch. ‘Ik moet namelijk naar mijn werk om dit heerlijke huis en onze twee auto’s en die kleren in je klerenkast te kunnen betalen... en ook de vakanties, het schoolgeld en de fitnessclub...’

Ik had beter mijn mond kunnen houden.

Jack doet kleinerend over mijn blog, *Donderstenen*, maar ik heb meer dan zesduizend volgers en afgelopen maand was er een blad over ouderschap dat de mijne als een van de vijf beste moederblogs van Groot-Brittannië noemde. Ik had Jack met dat wapenfeit om de oren moeten slaan, maar hij was net gaan douchen. Toen hij naar beneden kwam had hij enkel zijn korte badjas aan, waardoor ik altijd in de lach schiet. Nadat hij zich had verontschuldigd bood hij me aan een voetmassage te geven.

‘Waar ga je die tegen masseren?’ vroeg ik.

Uiteindelijk dronken we een kop thee in de keuken en begonnen over een nanny, met min of meer dezelfde argumenten voor en tegen als altijd. In principe vind ik het een geweldig idee – tijd voor mezelf,

extra slaap en meer energie voor seks –, maar dan stel ik me ineens een strakke jonge Poolse voor die voorovergebogen de vaatwasser inruimt of die losjes in een handdoek is gehuld als ze de badkamer uit komt. *Ben ik paranoïde? Misschien. Verstandig? Zeker.*

Ik heb Jack tijdens de Olympische Spelen in Beijing leren kennen. Ik werkte in het mediacentrum, waar ik geaccrediteerde journalisten moest ondersteunen. Jack werkte voor Eurosport. Hij was nog nieuw, leerde de kneepjes van het vak, hoe het precies in zijn werk ging.

We hadden het in Beijing allebei te druk om elkaar echt op te merken, maar toen het achter de rug was gaf de gastzender een feest voor alle meewerkende media. Ik kende inmiddels heel wat van de journalisten, sommigen best bekend, maar de meesten saai, en ze hadden het alleen maar over werk. Jack leek anders. Hij was grappig. Cool. Sexy. Ik vond alles leuk aan hem, ook zijn naam, ‘Jack’, die hem het air van een doodgewone vent gaf. Hij had ook een prachtige glimlach en het haar van een filmster. Ik hield hem vanaf de andere kant van de zaal in de gaten en beging de vergissing onze hele relatie binnen zestig seconden van voor tot achter te plannen. Ik wilde dat we in Londen zouden trouwen, op huwelijksreis naar Barbados zouden gaan en dat we ten minste vier kinderen zouden krijgen, een hond, een kat, en een groot huis in Richmond.

Het feestje liep ten einde. Ik probeerde iets slims te bedenken en baande me een weg door de menigte. Maar voor ik Jack bereikte werd hij door een journaliste van Sky Italia in beslag genomen. Grote bos haar. Volrond. Gezichten vlak bij elkaar. Schreeuwend om elkaar te kunnen verstaan. Een minuut of twintig later zag ik hem weglopen met zijn Italiaanse verovering en voelde ik me meteen bedrogen. Ik kon wel tien redenen bedenken waarom ik Jack niet mocht. Hij was een haantje. Hij liet me highlights in zijn haar zetten. Bleekte zijn tanden. Ik hield mezelf voor dat hij mijn type niet was, ik zat niet achter de knappe kerels aan. *Misschien was dit wel helemaal geen bewuste keuze. De knappe kerels vielen meestal nooit voor mij.*

Het duurde twee jaar voor we elkaar weer tegenkwamen. Het Internationaal Olympisch Comité hield een receptie voor afgevaardigden die Londen bezochten om locaties voor de spelen van 2012 te inspecteren. Ik zag Jack in de foyer van het hotel ruziemaken met een

vrouw. Hij deed geagiteerd, was ergens heel vasthoudend over. Zij huilde. Later zag ik hem alleen aan de bar zitten, drinkend van de gratis drank en hapjes snaaiend van de langslopende obers.

Ik werkte me tussen de lichamen door en zei gedag. Glimlachte. *Was het een fout hem op te vangen toen hij net uit zijn vorige relatie kwam?*

We kletsten wat. Lachten. Dronken. Ik deed erg mijn best om niet te erg mijn best te doen.

‘Ik heb frisse lucht nodig,’ zei Jack terwijl hij bijna van zijn kruk gleed. ‘Zin in een ommetje?’

‘Waarom niet?’

Het was fijn buiten te zijn, zij aan zij te lopen, dicht bij elkaar. Hij wist een koffietentje in Covent Garden dat tot laat open was. We zaten daar te praten tot we eruit werden gebonjourd.

‘Wil je een keer met me uitgaan?’ vroeg hij.

‘Een date?’

‘Vind je dat goed?’

‘Waarom niet?’

‘Wat zeg je van ontbijt?’

‘Het is halfdrie ’s nachts.’

‘Brunch dan.’

‘Zit je te vissen naar een mogelijkheid om te blijven slapen?’

‘Nee, ik wil alleen zeker weten dat ik je morgen weer zie.’

‘Je bedoelt vandaag.’

‘Ja.’

‘Lunch zou wel kunnen.’

‘Ik weet niet of ik wel zo lang kan wachten.’

‘Je lijkt ergens heel erg behoefte aan te hebben.’

‘Dat heb ik ook.’

‘Waarover had je ruzie met die vrouw met wie ik je zag?’

‘Ze heeft het uitgemaakt.’

‘Waarom?’

‘Ze vond me te ambitieus.’

‘Ben je dat ook?’

‘Ja.’

‘Was dat het enige?’

‘Volgens haar had ik haar vissen gedood.’

‘Haar vissen?’

‘Ze houdt tropische vissen. Ik zou eigenlijk voor ze zorgen en heb toen per ongeluk het verwarmingselement uitgeschakeld.’

‘Terwijl je met haar samenwoonde?’

‘We woonden niet echt samen. Ik had er een lade. Daarin bewaarde ze mijn ballen.’

‘Ze hilde.’

‘Ze kan goed acteren.’

‘Hield je van haar?’

‘Nee. Ben je altijd zo?’

‘Hoe?’

‘Aan het ondervragen.’

‘Ik toon interesse.’

Hij moest lachen.

Onze eerste echte date was een lunch in Covent Garden, vlak bij waar we allebei werkten. Hij nam me mee naar de Opera Terrace. Daarna keken we naar de straatartiesten, de muzikanten en de levende standbeelden. Jack was prettig gezelschap. Nieuwsgierig en attent, en het ene goede verhaal leidde weer tot het andere.

We gingen de volgende avond weer uit en deelden een taxi naar huis. Het was al na twaalf en we moesten allebei de volgende dag werken. Jack vroeg niet of hij mee naar binnen mocht, maar ik nam hem bij de hand en leidde hem de trap op.

Ik werd verliefd. Dolverliefd. Hopeloos. Het zou iedereen een keer moeten overkomen – ook al zou liefde nooit hopeloos mogen zijn. Ik hield van alles aan Jack: zijn glimlach, zijn gulle lach, hoe hij eruitzag, hoe hij zoende. Een pakje koekjes dat nooit leegraakte. Ik wist dat ik er te veel van zou eten en misselijk zou worden. En toch deed ik dat.

Zes maanden later trouwden we. Jacks carrière ging voor de wind, stagneerde toen even, maar zit nu weer in de lift. Ik raakte zwanger van Lucy en sloeg een promotie af die me naar New York zou hebben gevoerd. Lachlan kwam twee jaar later, ik stopte met werken en werd fulltime moeder. Mijn ouders hielpen ons het huis in Barnes te kopen. Ik wilde wel verder zuidwaarts vanwege de lagere hypotheek. Jack wilde dit postcodegebied en ook de levensstandaard.

Dus hier zijn we dan – het volmaakte gezin – met een ‘o jee’-baby op komst en de twijfels en de ruzies van de middelbare leeftijd in aantocht. Ik hou van mijn kinderen. Ik hou van mijn echtgenoot. Maar ik moet soms wel heel diep in mijn geheugen graven om me momenten te herinneren die me echt gelukkig maakten.

De man op wie ik verliefd werd – die mij als eerste zei dat hij van me hield – is veranderd. De opgewekte, ontspannen Jack is een nurkse man geworden die zijn emoties zo strak in prikkeldraad heeft gewikkeld dat ik geen idee heb hoe ik ze weer moet ontwarren. Ik fixeer me niet op zijn fouten of gebreken. Ik hou nog steeds van hem. Echt. Ik zou alleen willen dat hij niet zo ontzettend met zichzelf bezig was of zich aldoor zou afvragen waarom zijn gezin niet meer lijkt op het Disney Channel, waar iedereen gelukkig, gezond en geestig is en er eenhoortjes in de tuin staan aangelijnd.

AGATHA

Mijn dienst zit erop en ik kleeft me om in de opslagruimte, waar ik mijn schort met naamplaatje tot een bal oprol en achter de blikken olijven en tomaat stop. Meneer Patel wil dat we onze werkkleding mee naar huis nemen, maar mooi dat ik de was niet voor hem ga doen.

Ik glip in mijn winterjas en verdwijn door de achterdeur; ik loop om de vuilnisbakken en de rondslingerende dozen heen. Ik trek mijn capuchon over mijn hoofd en stel me voor dat ik Meryl Streep in *The French Lieutenant's Woman* ben. Zij speelt daarin een hoer die verlaten was door een Franse marineofficier; ze bleef haar leven lang naar de zee staren, wachtend op zijn terugkeer. Mijn zeeman komt thuis en ik schenk hem een baby.

Aan de oostkant van Putney Common pak ik de 22-dubbeldekker die via Lower Richmond naar Putney Bridge gaat. Toen ik net zwanger was wisten mensen niet zeker of ze me moesten feliciteren of me een lidmaatschap van de fitnessclub cadeau moesten doen, maar inmiddels krijg ik een zitplaats in de bus en volle treinen aangeboden. Ik vind het heerlijk om zwanger te zijn, om mijn baby binnen in me te voelen die zich uitrekt, die gaapt, hikt en schopt. Alsof ik nooit meer alleen ben. Ik heb iemand om me gezelschap te houden en naar mijn verhalen te luisteren.

Tegenover me zit een zakenman, jasje-dasje. Hij is halverwege de veertig, zijn haar heeft de kleur van champignonsoep, ik zie zijn ogen over mijn bolle babybuik glijden. Hij glimlacht, hij vindt me aantrekkelijk. Vruchtbaar. Fertil. Goed woord, toch? Ik ken het pas een paar dagen. Fer-tiel.

Meneer de zakenman verdiept zich in mijn rocksterrendecolleté. Ik vraag me af of ik hem zou kunnen verleiden. Sommige mannen raken opgewonden bij het idee van slapen met een zwangere vrouw. Ik zou

hem mee naar huis kunnen nemen, vast kunnen binden en zeggen: ‘Laat het strelen maar aan mij over.’ Ik zou zo iets nooit doen natuurlijk, maar Hayden is al zeven maanden weg en een meisje heeft ook zo haar behoeften.

Mijn ketelbinkie is communicatietechnicus bij de Koninklijke Marine, hoewel ik ook niet goed weet wat dat precies inhoudt. Het heeft iets te maken met computers en inlichtingen en het op de hoogte houden van hogere officieren – wat allemaal heel belangrijk klonk toen Hayden het aan me probeerde uit te leggen. Op dit moment zit hij op de HMS Sutherland achter Somalische piraten aan, ergens op de Indische Oceaan. De missie duurt acht maanden en hij blijft tot Kerstmis weg.

We hebben elkaar vorig jaar op oudejaarsavond leren kennen in een nachtclub in Soho. Het was er heet en rumoerig, de drankjes waren veel te duur en er waren flitslichten. Ver voor middernacht wilde ik alweer naar huis gaan. De meeste jongens waren dronken, ze loerden naar de meisjes in hun opgeiljurkjes en op hun zaadvragende hoge hakken. *Ik heb echt medelijden met de hoeren van tegenwoordig. Hoe kunnen die zich in godsnaam nog onderscheiden?*

Af en toe was er een jongen die genoeg moed had verzameld om een meisje ten dans te vragen, maar de meesten werden afgewezen met een eenvoudige schudbeweging van het haar, of een opgetrokken gestifte lip. Ik was anders. Ik zei gedag. Ik toonde belangstelling. Ik liet me door Hayden tegen de muur drukken en in mijn oor schreeuwen. We zoenden. Hij pakte mijn kont vast. Hij dacht dat hij gebakken zat.

Ik zal wel de oudste vrouw in die pub zijn geweest, maar mooi dat ik veel meer stijl had dan de rest. Toegegeven: de zwaartekracht heeft wat sporen in mijn kont getrokken, maar ik heb best een leuk gezicht als ik me opmaak, en met de juiste kleren kan ik mijn puddingbuikje camoufleren. Wat telt is dat ik geweldige tieten heb – al sinds mijn elfde of twaalfde, toen ik voor het eerst doorkreeg dat mensen naar mijn boezem staarden: mannen, jongens, huisvaders, leraren en huisvrienden. Eerst probeerde ik ze te negeren – die tieten, bedoel ik. Later probeerde ik ze weg te lijnen en af te binden, maar ze lieten zich niet gewerken of platmaken.

Hayden is een tietenman. Dat had ik meteen al door toen hij naar